Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Telegrafen over St. Gotthard.

Citation: Richardt, Chr.: ”Samlede Digte. Første deel”, i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-idm139731448469216/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

idag til Kys han rækker ham sin Tøffel,
og med en Salve
af Complimenter lidt fordægtige
til Jødens Skjæg det bølgende, det prægtige,
han raaber: »Glæd Dig, lykkelige Ven,
»jeg siger Dig, Du faar din Grund igjen,
»og for den halve Sum, just for det Halve
»af hvad den kosted sidst!
»den anden Halvpart, synes mig forvist,
»tilkommer Dommeren i denne Tvist.
»saa sparer Du al yderlig Douceur —
»Forstaar sig vel, et lille Fad Likør,
»en Turban og deslige Pillerier
»til Dervischen for Røgelse og Bøn,
»og saa til Mustapha lidt Findeløn!«
Ben Esra tier;
han vender hver en Daler,
men klog af Skade, han betaler.

Moralen den er klar:
At nemlig Tyrken *ingen* har.

Telegrafen over St. Gotthard.

Over Alperne,
Jordens Ribbeen,
af hvis ene Italien blev skabt,

den dejlige Eva!
vinder sig Traaden,
den altid tause
dog talende.
Stiger Fjeldet, *den* følger med,
hælder det brat, den følger.
Fra Dalens Skjød, hvor Druerne sortne,
fra Søens Bred,
hvor Cypressen staar Vagt,
hvor Figenbusken hænger over Vandet,
og den grønne Platan bygger Tag,
skyder den op med Fjeldet,
den sorte Traad.
Usynlig hænger den over Fiskerens Hoved,
naar han ved Aften
med raslende Kjæde
trækker sin teltede Baad paa Land;
men naar Solen begynder
sin Vandring over Bjerget,
seer han den snige sig
ind i Kastanieskoven
bag Kapellets hvide Mur,
skimter den over Pynten
og korser sig.
Saa løfter den sig med det røde Fjeld.
Under den tordne de vilde Vande,
og det suser i Fyrrens Top,
og Skyerne flokkes om den,
men højere gaar dens Vej,
gjennem Taager,
op mod den evige Snee,

og den haster afsted, den zittrende Traad,
bort med den nyfødte Elv,
ned mod Valnøddelunden
paa Bjergets anden Side,
ned mod den grønne Dal
og de bjælkelagte Huse.
Og den eensomme Vandrer,
som haster i Nattens Stilhed,
hvor Maanelyset blinker
paa Snedronningens Brynje,
han hører en dobbelt Mumlen:
Elvens og Traadens;
men han seer ingen levende Sjæl
her paa de øde Sletter.
Da er det dirrende Luftbaand ham en Ven,
Hilsen fra Syd
og Bud mod Nord;
og han ønsker, det vilde røbe, hvad det veed,
og kan dog ikke spørge:
Som et lukket Brev hænger det mod Himlen,
med de tause Stjerner til Segl.
Var det et Bud om Død,
der klang fra den zittrende Streng?
Eller et Ja til en Bejler?
Eller var det spundne Metal en Krigslur,
der raabte Verden paa Vagt?
Var den flyvende Gnist en Fakkel?
Ak, bag denne spæde,
bævende Harpeklang,
naar Vinden aander i Strengen,
Gaar en lydløs, stærkere Røst;

Den vil suse for Menneskers Øren
snart som Bølgernes Larm,
snart som en Psalme,
og den spædeste Svingning
sætte Tanker i Gang,
drive mægtige Hjul,
svinge Verden.

Men til Vandreren synger den en Sang,
den kobberbundne Streng,
om Granskerens Seerblik,
om Menneskeaandens Højhed:
Snart vil et Net af jernklædte Nerver
krydse den rullende Jord,
saa der er ikke Tid eller Rum.
Hvor stærk er da Menneskens Slægt!
Tordenkilen greb den
og smedded den om til en Budstik,
tæmmed de takkede Lyn,
og spændte det vilde Spand
for sin Tankes Vogn,
saa der er ikke Bjerg eller Dal.
Sænkes ikke Højene, og fyldes ikke Dalene?
Spørges om gunstig Vind?
Skrækker et miledybt Svælg?
Nej! vi kan, hvad vi vil,
vi kan tøjle, vi kan tugte, vi kan tæmme
hver hemmelig Naturens Kraft.

Men eet Hav veed jeg,
der slænger Tanken tilbage som Vrag,